

mind siia maa alla, wõi annate ta mulle maa peale kaasa. Ilma temota ei suuda ma enam elada, sest on ta mulle liig armas.“ Seda üteldes walgus talle kumbkiõse filma üks silmaweeptar, nii suur kui päbel.

„Aga Jüri, Jüri!“ kostis kuningas, „see on ju minu kõige ilusam unenägu. Aga olgu nõnda, kuidas sa ihaldad, sest sa oled ju minu elu peastnud. Võta oma printsess ja mine temoga üles maa peale. Riipea kui ja üles oled jõudnud, võta tema hõbedane filmawari peast ja wiiska lungist mulle tagasi alla. Siis muutub sinu printsess libaks ja werekss nagu teised inimeste lapsed, sest nüüd on ta ainult unenägu.“

Siis tänas Jüri kõigest südamest ja ütles: „Armas kuningas, kuna ja nüüd nii ülirõõmaga lahke oled, siis usaldan sulle weel üht palwet ette panna. Waata, printsess mul nüüd on, aga kuningriiki mul ei ole; ja see on ometi wõimata, e üks printsess ilma kuningriigita wõib olla. Kas ja ei wõiks mulle üht weikestki kuningriiki muretseda?“

Selle peate wastas kuningas: „Armas unenägi Jüri, nähtawaid kuningriikisid mul ju ei ole anda, küll aga nägemata riikisid, ja neist pead sa ühe saama ja päris suure ja torema.“

„Jab, aga mis kasu mul sest kuningriigist siis on, kui ma teda ei näe?“ küsis Jüri kahtledes.

„Sina sõge inimene,“ ütles kuningas, „ainult muu rahwas ei näe sinu kuningriiki mitte, aga sina ise ja sinu printsess, teie näete oma riiki küll. Teie wõlemad näete lossisid, aidu, aasasid, weisasid ja lõil, mis teie kuningriigis on. Teie elate ja kätte jalutama seal sees ja wõite seal teha, mis tahate.“

Nüüd oli Jüri rõõm jälle täieline, sest juba oli talle natuke kortust südamesse siginenud, et teised lülarahwas saaks kadeda filmaga tema peale waatama, kui ta oma printsessiga koju tuleb ja kuningas on. Ta lahkus nüüd liigutatud südamega unenägude kuningas juurest, astus oma printsessiga 500 trepiastmet ülesse, wõttis hõbedase filmawarju tema peast ja wiis lungist alla. Siis tahtis ta luuki sinni lasta, aga see oli wäga raske. Ta ei jõudnud seda hoida, waid lastis ta

laskuda. Luuk langes suure probwaujega sinui, oisefui oleks mitu suurtüki pauku ferraga paugotanud. Sellest langest probwatuselt löi Jüri meel uimaseks; kui ta jälle toibus, istus ta oma talu ukse ees wana pooliku weskeliwi peal ja tema lõrwal printses, ja see oli liba ja weri, nagu päris inimese laps lunagi. Ta hoidis Jüri kät omas käes ja ütles: „Sina armas hea weider inimene, nii kaua aega ei ole sa usaldanud mulle ütelda, kui wäga ja mind armastad! Kas ja mind siis kartsid?“ —

Ja kuu tõusis üles ja saatis oma walgust alla orgu ja jõelained latjusiwad ja mets kobas; aga nemad kabelest istusiwad ikka alles seal ja wesisiwad juttu.

Kortaga oli, nagu oleks weike must pilwese kuu ette läinud ja seal langes midagi nende jalgade ette maha, nagu üks suur koku pandud rätik. Selle järele poistis kuu jälle selgeste. Nad wõiswad rätiku ja hakasiwad seda koost lahti wõtma. See oli aga wäga õhuke ja mitu sada korda koku pandud, nõnda et selle laialilautamine aega wõttis. Kui ta täieste oli laiali lautatud, oli ta nagu üks suur maataort. Keskest läks jõgi läbi, tumbalgi pool jõge oliwad linnad, külad, järwed, metsad. Siis märgasiwad nad, et see üks kuningriik oli ja et unenägude kuningas seda neile oli lasanud taewast maha sadada. Ja kui nad nüüd oma maja poole pöörisiwad, oli see ülitoremaks lossiks muntunud, kus klaastreid, marmorikivist seinad, kaunid katused ja kõrged tornid. Siis wõiswad teineteise käest sinni ja lässiwad lossi sisse, ja kui nad sisse astusiwad, oliwad alamad juba koos ja sumardasiwad sõgawaste. Trummid ja rasunad kõlasiwad, ja teendrid käisiwad nende eel ja puistasiwad lillesid. Siis oliwad nad kuningas ja kuningaproua.

Teisel hommikul aga läks läbi nagu fulutuli läbi küla, et unenägi Jüri jälle koju tulnud ja enesele kaasake kaasa toonud. „Koh, wõi ta nüüd suur asi wõib olla,“ rõõkiswad nad. „Mina sain teda täna hommiku näha,“ seletas üks lülarahwa bulgast; „seisis teine Jüriaga ukse ees. Pole midagi suurt asja, üsna weike ja lõbn naesterahwas. Riided, mis tal seljas, oliwad ta üsna libtsad ja wäesepäralsed. Kust